

Маланка

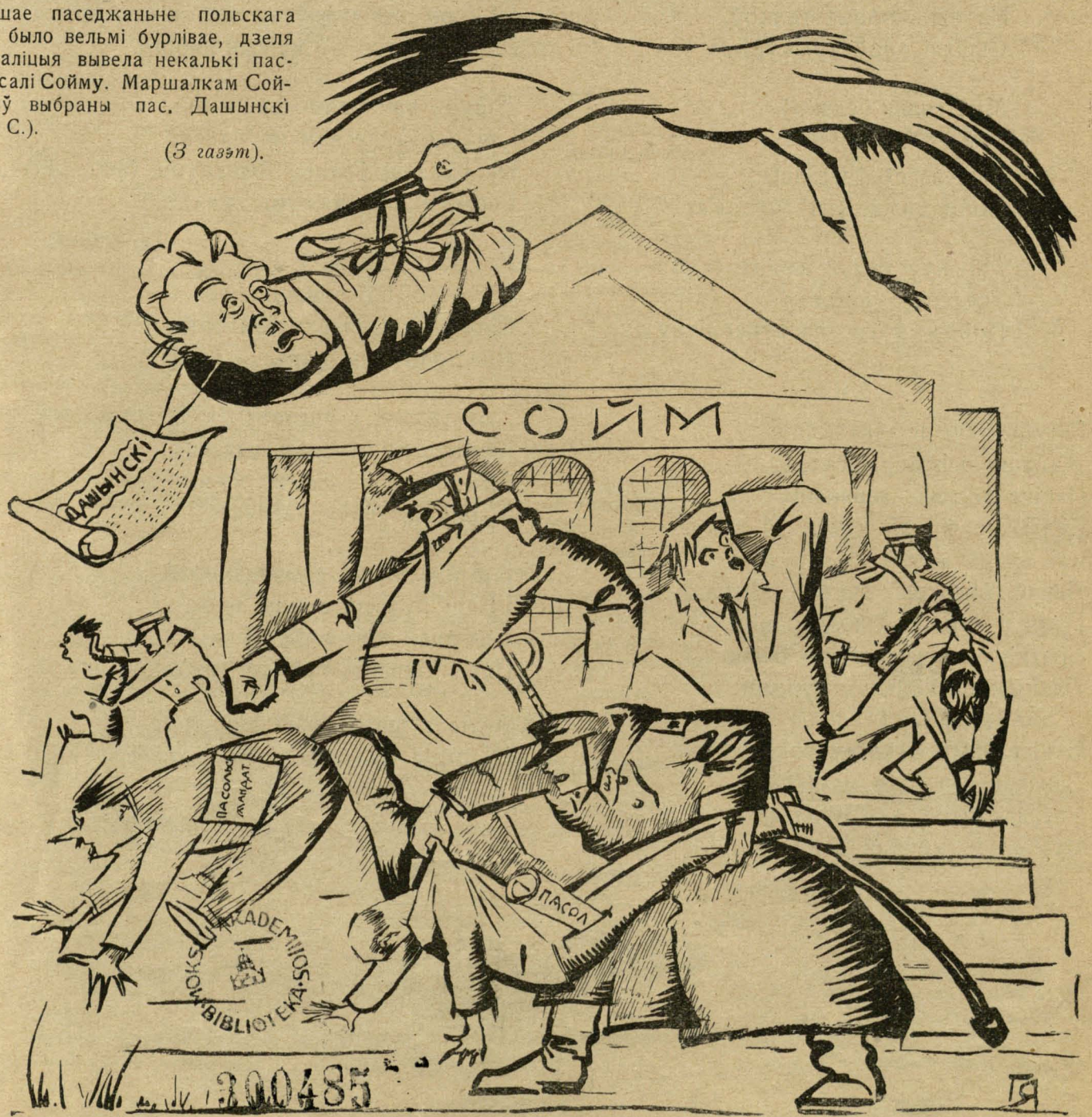
ЧАСОПІСЬ ГУМАРУ, ЖАРТАУ І САТЫРЫ

1. IV. 1928 „МАЛАНКА” СМАЛІЦЬ-ШТО-ДВА-ТЫДНІ! № 4

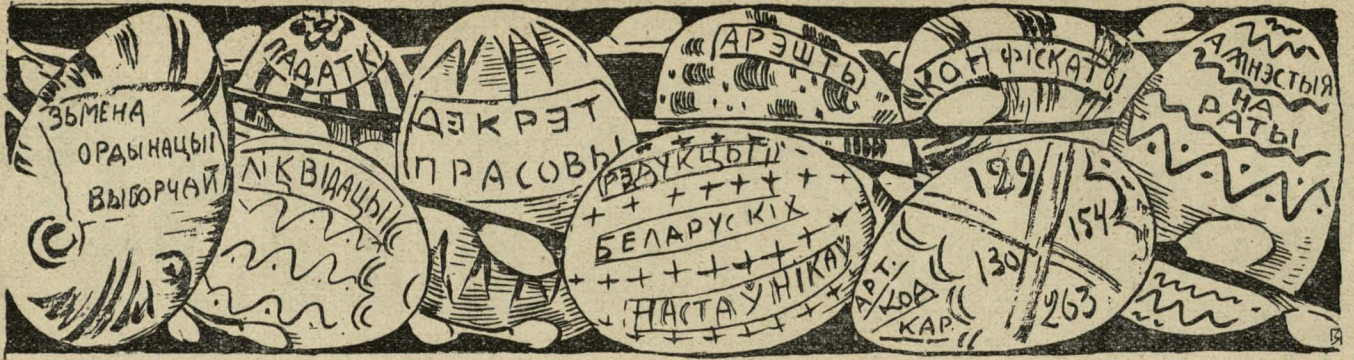
Ужо павеяла вясной... лятуць к нам буслы...

Першае паседжаньне польскага Сейму было вельмі бурлівае, дзеля чаго паліцыя вывела некалькі паслоў з саль Сейму. Маршалкам Сейму быў выбраны пас. Дашынскі (П. П. С.).

(З газэт).

Першы вясновы бусел? Што гэта такое, няначай спорт які? Кіну ім гэта дзіцятка, а сам ходу далей. Будзе ім добрая неспадзяванка на „Prima Aprilis“.

Перша-апрэльская радасьць.

Ад'званілі званы
Прадвыборчай маны,
На пяць новых гадкоў
Сьціхлі зноў крыкуны.

Між сялян-бедакоў...

Ужо засеў за сталы
Сойм „напраўцаў“ ўдалых,

Міргнуў вокал паном;
Усё сваім чарадом
Пойдзе ў нас падаўнейшаму...

Гатуйся, браце, спатыкаць
Жыцьця направу, асалоду, —
Пакіне лёс нас дапякаць,
Бултыхне ён, як камень ў воду.

Чакай, вось рай настане хутка, —
Пайшлі-ж цябе ўжо бараніць.
Браткі, ах шчасьце так блізютка,
Пакінем плакаць ды тужыць.

З кісельным берагам рака
Запахне сьвежым малаком, —
Усё для цябе, для мужыка,
Падбег, і... сёрбай чарпаком.

Душа, як спомніш, задрыжыць,
Бы той кісель. Ну, бойся-ж Бога,
Ці сьніў, ці думаў ты так жыць,
Мой беларус — мужык-нябога.

Дадуць зямлі-зямелькі мілай
І школку дзеткам на пацеху.
Ня будзеш браць, — вапхнуць, брат, сілай, —
Бяры, якога скажуць, ліха!...

Усё тваё: зямля і воля,
Вада і рыба, птушкі, неба...
Можа ня хопіць часам солі
Да стравы ды кавалка хлеба.

Дык гэта-ж глупства! — Ты прывык
Карміць душу сваю надзеяй.
Абы вясна, — жывё мужык, —
Крапіўка, траўка зелянее!..

І выйдзеш ты у родна поле,
Вітаці будзеш сонца, неба.
І птушак хор табе аб волі
Пяці будзе. Усё, як трэба...

А ты з шчасьліваю душой
Шаптаці будзеш: хлеба... хлеба!..

М. Васілеў-

Народны гумар.

ЛІТАСЬЦІВАЯ.

На местачковай плошчы адбываюцца муштры жаўнераў. Праходзіць міма бабка і дзівіцца:

— І за што іх так муштруюць, гэта-ж яны грудкі сабе паадбіваюць, аб зямлю валячыся. Лепш на пожаньку іх завялі-б, усё-ж мягчэй было-б.

— Нічога, — лепшыя будуць, — адказаў селянін.

Яз. П.

ДОБРА АДКАЗАЛА.

Селяніна ўкусіў шалёны сабака. Яго прывязаўлі да доктара. Дзьверы адчыняе жонка доктара і азнамяе:

— Пан доктар прыймае толькі ад сёмай гадзіны, а цяпер ужо дзевятая. Прыдзецце заўтра.

— Але што-ж хворы вінаваты, што падла — той, шалёны сабака, відаць, быў няграмацны і ўкусіў яго пасьяля прыёмовых гадзін.

АДЗІН У ПЛОТ, ДРУГІ ЁЎ ГАРОД.

Паліцыянт, абходзячы на вёсцы сялянскія гаспадаркі, пытае:

— А дзе твой „устэмп“ (месца да зьліваньня розных брудаў)?

— У хаце, — ў скрыні.

— Што ты пляцеш, дурню, то не можа быць?

— А гэта што, — адказвае селянін, выймаючы з скрыні „karte wstępu“ — дазвол на возку друў з лесу.

Ю. С.

У СУДЗЕ.

— Абвінавачаны назваў вас кароваю. — Гэта слова я ня лічу, як зьявагу.

— Дык у такім прыпадку вы, пане судзьдзя, — бык...

К. С.

ПАСЬЛЯ ВЫБАРАУ.

— Як-жа ты, бабулька, галасавала?

— Эт, дай спакой! Ксёндз у касьцёле як пастрашыў мяне смалой, пеклам і рознымі там чартамі і ўсё казаў за паноў галасаваць, дык я ўсю дарогу плакала ды... галасавала. Я. М.

АРГУМЭНТ.

Двое сялян пачалі спрэчку, які край большы — Польшча ці Амэрыка.

— Вядома, што Амэрыка — большы, — адказвае адзін.

— Э, дзе там большы! Надовячы я атрымаў ад сына, што ў Амэрыцы, ліст, дык ён з Амэрыкі два тыдні йшоў, а па Польшчы больш двух месяцаў хадзіў...

— Гм... вось дзіва!...

А. Б.

ДАЎ ЗДАЧЫ.

Пан-абшарнік наняў для свайго сына настаўніка, які паходзіў з сялянскай сям'і. Ён чаючыся з ім, пан пагардліва падаў яму ўсяго адзін палец рукі.

— Вялікі гонар, пане! — Цэлы палец для мяне зашмат, вось вам, паночку, паўпальца здачы, — адказаў настаўнік, падаючы пану скручаную фігу.

МОЖА АБАРОНЯЦЬ.

У аддзелаховы гістарычных забыткаў прыходзіць старая бабулька:

— Паночку, сыны мяне крыўдзяць, карміць ня хочучь, з хаты выганяюць...

— Гэта не мая справа, мы толькі старымі гістарычнымі рэчамі займаемся.

— Брыдка вам з мяне сьмяяцца... і я-ж старая: паўтары капы гадкоў стукнула.

Я. Бадзяк.

ДОБРЫ ЗАКЛАД.

Два хлапчукі - таварышы пайшлі аб заклад, хто даўжэй прабудзе пад вадой...

— Ну, і што:

— Абодва далі нурца ў ваду. Першы хутка вынурнуў, а другі напэўна-б заклад выйграў, — даўжэй за яго пад вадой быў, знайшлі яго ажно на другі дзень у кустох няжывога.

ПАМІЖ ТАВАРЫШАМІ.

— Я цябе даўно знаю, а ня бачыў ні разу цябе закаханым.

— А як-жа, быў закаханы і навет моцна.

— А як доўга вы кахаліся?

— Гм... гэтага я не заўважыў, бо ня меў тады пры сабе гадзінніка.

Яз. Н.

НЯ ПЭЎНЫ.

Адна вельмі няпрыгожая і ўжо немалая дзяўчына, ўбачыўшы жабрака, кліча яго ў хату і просьціць:

— Дзядулька, не пашкадуя табе сала і грошай, памаліся, каб я толькі сёлета замуж выйшла.

— Ахвяру я ўзяць магу, — адказвае жабрак, — але за малітву ня ручаюся...

Яз. П.

КУЛЬТУРНЫ ЖАБРАК.

— Паночку, ахвяруйце сьляпому...

— Як-ж ты сьляпы, калі газету чытаеш?

— Эт, якое гэта маё чытаньне, вась так сабе рысункі пераглядаю.

А. М.

ПРЫЧЫНА.

— Я з сваёй жонкай жыву 26 гадоў і ўсё вечарамі сяджу дома.

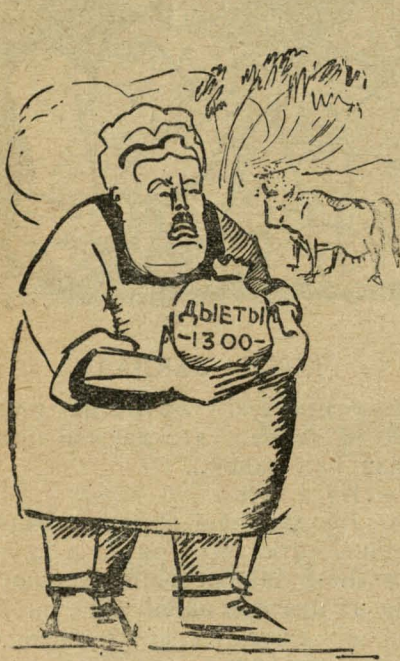
— Вось гэта дык праўдзівае каханьне!

— Не, я хварэю на почкі.

„Зиз“.

Перша-апрэльскія песні

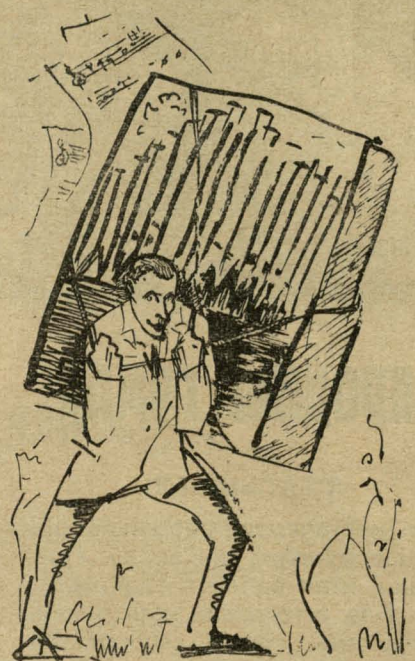
пас. Ярэміч:

Эх, ты доля, мая доля,
Ты салодкая мая! —
Зноў шчасьліва, мая гол,
Ты да Сойму давяла...
Эх дыеты, вы дыеты,
Маю вас цэлы мяшок.
За пяць гадоў, мае дыеты,
Насыплю поўненькі гаршчок!...

сэн. Багдановіч:

Многі леты, многі леты
Праваслаўны рускі люд!...
Заграбаць буду дыеты
За свой „праведный я трудь“.
Зноў у Сойм іду з кадзілам...
(„Между намі гаворя“)
Мо' вярнеш о, Божа мілы,
Зноў нам „бацюшку-царя!“...

пас. Каруза:

Я цяпер большая шышка,
Чалавек я не малы,
Бо папаў я незнарокам
З арганістага ў паслы.
Мне арганаў больш ня трэба, —
Лепш дыеты і мандат;
Хоць пасол я незавідны,
Але долі сваёй рад!...

Искра праўды.

Першага красавіка прынята
заўсёды маніць...

Маніць і... нават не засаро-
міцца.

А мне наадварот: хочацца ра-
скрыць адну, быць можа, што і
зусім нявольную, ману якраз у гэ-
ты самы дзень агульнае прыго-
жае ману.

Хочацца кінучь хоць іскру праў-
ды ў вочы тым, хто прывык
вельмі неасьцярожна спэкуляваць
на беларускіх вартасцях ды ста-
рацца бачыць іх толькі на сваім
партыйным падворку.

Гісторыя дайшоўшае да маіх
вухэй ману вась якая:

Пачуў я гэтую ману ў урачы-
сты дзень 25-га сакавіка 1928 го-
ду ў гэткай паважнай сваім на-
зоўным выглядам інстытуцыі, як:

**„Беларускі Інстытут Гаспадаркі
і Культуры“.**

Была ўрачыстасьць... было
сьвяткаваньне дзесятых угодкаў
абвешчання незалежнасьці.

Малады чалавек (пардон: па-
сол на Сойм!) літаральна чытаў
з пісанага ці друкованага, чытаў
блізка што сьлібізуючы, даўжэн-
ны рэфэрат аб тым, як дайшлі
мы да гэткагасьвята.

Што сьлібізуючы чытаў, дык
мо' і ёсьць на гэта прычына:
лектар ха-дэк, і калі рэфэрат яму
напісалі не лацінкай, а граждан-
каю, то ўжо і ясна:

Мусіў сьлібізаваць.

А што з хадэцыяй сваёю над-
та ўжо вытыкаўся, дык прычы-
ну гэтага вытлумачыць трудна.

Слухаю і дзіўлюся:

Паважаны лектар нядвухзначна
націснуў на тое, што беларуская
хадэцыя была ледзь не галавою,
ледзь што ня душою акту 25-га
сакавіка 1918 году.

Соцыялістыя, бач, думалі інтэр-
нацыянальна, а хадэцыя (ў 1918 г.
„Беларуская Хрысьціянска-Дэма-
кратычная Злучнасьць“), дык тая,
бач, і думае, і жыве і сьпіць, і
сьніць — ня толькі па-хрысьціян-
ска-дэмакратычнаму, а і пабела-
руску.

Ну, і слава ёй, набожненькай!

Аднак-жа, пры чым тут наша
гісторыя, нашае сьветлае мінулае,
быўшае 10-ць гадоў назад?

Капаюся ў гэтай гісторыі, пры-
памінаю ўсё, што магу, і аказва-
ецца:

25-га сакавіка 1918 г. незалеж-
насьць абвешчана была невялі-
кім лікам адраджэнцаў. Пакінулі
іх у гэты дзень у Радзе Рэспуб-
лікі прадстаўнікі расейскіх гара-

доў і земстваў на Беларусі, па-
кінулі небеларускія партыйцы, і
абвясцілі тады незалежнасьць
27 чалавек беларусаў *плюс* не-
калькі жыдоўскіх соцыялістых.

З дваццацёх сямёх беларусаў і
аднаго жыдоўскага голасу за не-
залежнасьць—усе былі соцыялі-
стыя (прынамсі, гэтакімі сябе пры-
знавалі), апрача аднаго Янкі па-
цяперашняму *спадара*, якога ніхто
тады і не падазраваў, каб ён быў
ха-дэкам.

Так вась і абыйшлося тады зу-
сім без хрысьціянскай дэмакратыі.

Ніхто ёй у мінус гэтага ня ста-
віць, але, праўду кажучы, невя-
лікае і шчасьце (калі мерыць ця-
перашнім пасольскім аршынам),
абвешчаць незалежнасьць:

Бо ніхто за гэта дыэтаў ня пла-
ціць цяпер, не плаціў і *во время*
оно.

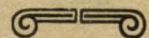
Праўда і тое, што гэтакія рэчы
за грошы ня робяцца.

Ніхто не падумае, што ўсе гэ-
тыя праўды — першаапрэльскі
жарт.

Не падумае можа й той, хто
сваю палітычную кар'еру пачы-
нае:

Сьлібізуючы!

Piccolo.

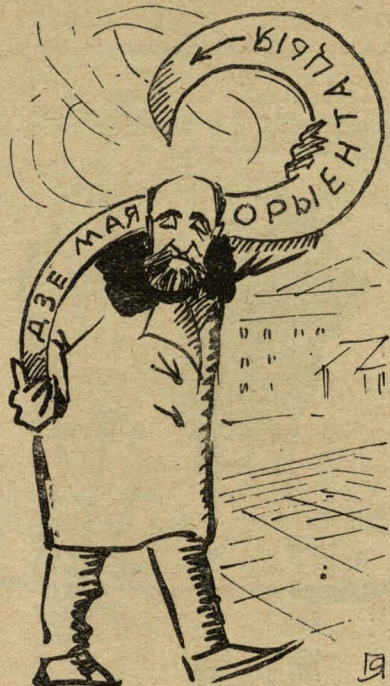

беларускіх паслоў і сэнатараў.

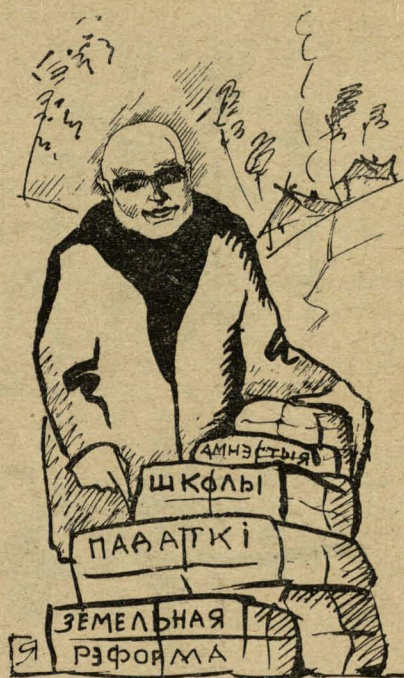
пас. Янка Станкевіч:

Ходаў-ходаў, пераходаў,
Цям мой дарма не прапаў:
Ці то цудам, ці прыгадай
Ў „Зконадайку“ я папаў.
Эх, цяпер задам-жа пару
Я*з „Народам“ у рукох, —
То-ж ня жарты са „Спадарам“,
Калі ён наставіць рог!..

пас. Валынец:

Раней быў я „грамадзісты“,
Пасьля пайшоў з „Спадаром“
І з „спадарскай“ панскай лісты
Цудам стаўся я паслом.
Куды-ж цяпер мне прытуліцца,
Дзе-ж галовачку схаваць?
Ці лепш з Янкам разжانیцца,
Ці з Ігнатам працаваць???

пас. Дварчанін:

Эх ты, Нёман, рака!
Ці ты думаў, ці сьніў,
Каб у Сойме Ігнат
Беларусь бараніў?!
Але выбраў народ,
Дык у Сойм я іду
І з сабою нясу
Розных спраў грамаду...

Нюрачка - савдурачка.

(МАЛЕНЬКІ ФЭЛЬЕТОН).

Нюра паступіла ў Наркамфін,
Там што дня сядзела шэсьць гадзін
Нюрачка канторшчыца,
Нюрачка тапоршчыца...

Для яе тут служба - з маслам блін!
Усе любяць Нюрачку, яе фігу-
рачку,

Яе прыгожы выбелены твар...
Усе з Нюрай дружацца,
Ля Нюры кружацца,
Аж Нюру проста кідае у жар.
Нюрачка майструе туалет,
У люстэрка суне свой „партрэт“...

Нюрачка ня тужыць,
Кожны дзень так служыць, —
Думала што ў гэтым весь сакрэт.
За „непарочныя“ і „сверхуроч-
ныя“

Даюць ёй грошай многа і паёк...
На болей квапілась
Ды чыстка трапілась...
Ад страху сэрца Нюрачкі ёк, ёк!...
Вось і камісара габінэт,
Нюра тут забыла туалет...

Тут не да убраньня —
Задаюць пытаньне,
Адчыняюць службы ўвесь сакрэт...
Дрыжаць у Нюрачкі ўсе фігурачкі,
Язык ня можа слова гаварыць,

І сьвет ёй круціцца,
І ў вочках муціцца

І белы твар ад сораму гарыць...
— Вы павінны даць тут нам адказ,
Вышшы орган ўлады хто у нас?

Нюрачка сканфужана,
Стаіць перапужана,
Глядзіць на камісію даўгі час.
Маўчала Нюрачка, вось дык сав-
дурачка,

Ня ведаць гэтага, які канфуз!...
Скрыпела зубкамі,
Мыляла губкамі...
Пасьля і кажа: „Цэнтрабелсаюз“...
— А нашто існуе „Жен’отдел“,
Які мае сувязь з Ц. Бюро?!

— Туды ідуць жаніцца (!).
Трэба-ж памыліцца?!
Тут і „ўваткнулі ёй пяро“...
Вось песьня Нюрачкі, савецкай
дурачкі,

І гэту песьню трэба кожнай пець:—
Усе вы Нюрачкі,
Усе савдурачкі,
Куды з „пяром“ вам прыдзецца
ляцець?

Цвыркун.

(З радавага гумару).

Жа разьвітаць з зімой.

(Песьня беларускага вучня).

Ох, і далася мне у знак!
Сёлетагодняя зіма;
Ў пальце дзіравым, небарака,
Ўздыхаў ня раз я да цяпла.

Апроч пальта, бедаў бяз ліку:
Штаны дзіравыя і фрэнч,
Вылазяць пальцы з чаравікаў—
Хоць, брат, сабакай тут заенч!

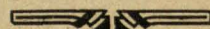
Жыцьцё, вядома, пролетара,
Другі сабака лепш живе...
І я ня раз, і сьніў, і марыў
Аб сонцы, шчасьці і вясьне.

Прайшлі, нарэшце, дні пакуты,
І жорсткі студзень гдзесьці зьнік,
Мінуў марозны, й цяжкі люты,
Мінуў таксама й сакавік.

А красавік сьмяецца сонцам,
І чалавек лягчэй ўздыхне...
То зноў слата ў маім ваконцы
І вецер віхурой дзьмухне...

Здаецца цёпла, а мне сьцюдзёна,
І зноў я мару аб вясьне,
Прыдзі хутчэй, вясна - мадонна,
Або прысьніся, хоць у сьне!..

Чэх.

Новая біблійная гісторыя у малюнках.

Плач на рэках... беларускіх.

Быўшыя кандыдаты на паслоў і сэнатараў: М. Чатырка, Ад. Більдзюкевіч, Пані Антаніна, „Дзядзька Тодар“ (Вернікоўскі), А. Міткевіч і Пан Францішак Умястоўскі: — На рэках беларускіх стаім мы і плачам, — чаму-ж ты, беларускі народзе, ня даў нам сваіх галасоў?...

ПРАКТЫЧНАЯ.

Кавалер (стыдаючыся):

— Ах, дазвольце мне зьвіцца Вам у сьне...

— Калі ласка, вось вам мой адрэс.

МАЛЕНЬКАЕ НЕПАРАЗУМЕНЬНЕ

Рэдактар: Сёньня з-за вас зусім ня мог спаць. Усю ноч успамінаў вас.

Сэкрэтарка: (чырванеючы): Ой, ня можа гэта быць!

Рэдактар: Усю ноч папраўляў я вашы памылкі, якія вы нарабілі ў вельмі важных рэдакцыйных актах.

НА Т. ЗВ. „КРЭСАХ“.

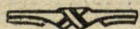
У жыдоўскую краму прыходзіць модны шляхцюк і з цікавасьцяй углядаецца на тавары.

— Што пану трэба? — пытае крамнік.

— Э, *вонтпе чы у вас ест...*

— Не, *вонтпе* мы ня трымаем. У нас толькі мануфактура.

Я. М

ДАКЛАДНА ЗНАЕ.

(Дўтэнтчына).

Афіцэр пытаецца некрута (навабранца):

— Дзе радзіўся?

— Ня ведаю добра. Матка казалася што ў сваёй хаце.

— Не, дурню! Я пытаюся ў якім месцы?

— На печы ў самым куточку.

К. С.

ЗДОЛЬНЫ ХЛОПЧЫК.

— Тататка, колькі ты заплаціў за гэтыя кніжкі, што мне купіў?

— Дваццаць злотых, сыноч.

— Хочаш, я іх табе за пяць злотых прадам.

НАЙШЛА КАСА НА КАМЕНЬ.

Пан: Што ты са мной папросту размаўляеш, ня ведаеш хто я? Я — *естэм* *родовіты* поляк!

Селянін: Але, пане, я чуў што пан ядавіты; дык затое з панам гутарыць трудна.

К. С.

МІЛА, ЦІ НЯ МІЛА,

А МУСІШ ЕСЬЦІ.

Было гэта ў тыя часы, калі мыла пачало толькі ўжывацца. Прыходзіць у краму глухаваты шляхцюк і, бачачы, што нейкі паважны пан купляе мыла, захацелася і яму купіць, хоць і ня ведаў што гэта за рэч такая.

— Проша даць і мне таго, *чо тэн пан бжсал.*

Купіўшы мыла, шляхцюк пачынае есьці.

— Уй, чалавек, што ты робіш, — крычыць жyd, — гэта-ж—мыла!

— Каб ты так на сьвеце быў, як мне міла, але грошы заплаціў, трэба-ж есьці...

— Гэта-ж—мыла ўмывацца!

— Табе міла ўзірацца, каб ты спух. На, пакаштуй што за смак, дык вантробы з цябе вывернецць, а... я есьці мушу.

Васілёк.

СУЧАСНЫЯ ДЗЕЦІ.

— Тататка, вазьмі мяне на агульны сход, — я буду людзей лічыць.

— Ды ты ня ўмееш яшчэ лічыць.

— Ня плаўда, я ўмею да чатылох.

С. Ж.

Вастрожнае „мэню“.

*Крупіна з крупінай,
Лятае з дубіной.*

(Народн. прыказка).

У вастрозе сэдзячы гады, —
Чаго тут, браткі, не скаштуеш?
Чаго, чаго, а ўжо вады,
Хоць утапіся, не шкадуюць...

Наранку ўстанеш — чорнай кавы
З цабэрка ў міску наліюць,
Хоць смак яе крыху гаркавы,
Але... „у горы й сьлёзы п'юць“.

„Ваўчок“ лапоча. Даюць „коксу“,
Як хвігу, голод замарыць.
Як верабей падымеш крошку,
Так да палудня мусіш жыць.

Даюць палудзень. Не хапайце!
Бо схопіш пэўне чарвяка.
А добра лыжкай пабалтайце,
То знойдзеш пэўне і жука...

Праз краты выкінеш ахвяру,
Бо што-ж у горы ты парадзіш?
За міску з лыжкаю засядзеш,
Ды болей духу, болей пары!..

Сярбаеш поліўку-пансак.
Спацее лоб, язык замочыш.
Ясі, ясі, а есьці хочаш...
Ды што-ж парадзіш, небарак?

Мінуў палудзень і вячэраць
Ужо здаецца-б і засеў,
Бо кішкі марш ужо іграюць,
Вала-б, здаецца, з скурай зьёў.

Вячэра, марная вячэра,
Вадзіца чыстая, гарох.
І тэй вадзіцы на'т у меру
Пашкадаваў ў вастрозе Бог...

У панядзелак: жур і грэчка,
Ў аўторак: кава і капуста,
У сераду: фасоля, грэчка,
Ў чацьвер: пансак і „коксу“ луста.

А прыдзе пятніца і бульбы
Даюць, як толькі напаказ,
І селядца памазаць зубы.—
Куснуў, лізнуў, глынуў зараз.

О, пяты дзень ў вастрозе сьвята!
Чатыры зьмены ўраз даюць:
Тут „сьледзь“, „картофля“ і багата
У міску кавы падліюць.

Ў суботу: кава, пансак, грэчка,
Ў нядзелю: грэчка і пансак,
І таем мы, як з воску сьвечка,
Ды што-ж парадзіш, небарак?

І так наўкола — дні за днямі,
То — каза, жур, гарох, пансак.
Жукоў заменяць аваднямі,
Ды што-ж парадзіш, небарак?!

Ал. Салгуб

„Лукішкі.“

Ідэалы на „Крэсах“

Жадаючы быць ў згодзе з векам,
Я аб „вышэйшым“ лятуцеў,
І мог быць дзельным чалавекам,
Ды... не дапяў чаго хацеў.

Ня гнаўся я за капіталам,
Бо скарбаў для душы шукаў.
Жадаў быць верны ідэалам,
Дык... хвігу ў нос я атрымаў...

Крычэў я гучна аб свабодзе,
Парадкі на „Крэсах“ лаяць сьмеў,
Аб бедным сумаваў народзе,
Дык... на Лукішках пасядзеў...

Свабоды, роўнасьці і брацтва,
Як Ідэал, я тут шукаў,
І не лятуцеў я аб багацтве,
Дык... у безработныя папаў...

Адмысьляў сумных каб пазбыцца,
А разам і ад бруду места,
Пайшоў я нека раз памыцца,
У Вільні ў лазьню да Агрэста.

І што-ж? Ура! сярод народу,
Туды памыцца што прыйшоў,—
Братэрства, роўнасьці і свабоду,
Свой ідэал—вось дзе знайшоў!
Бэдэ.

НЕ ПАШКОДЗІЦЬ.

— Суседачка, не давай ты свайму малому шмат бульбы — жывот папсуе.

— Нічога, ня турбуйся, родненькая, бо ў яго і так папсованы.

ВЯЛІКАЕ НЯШЧАСЬЦЕ.

— Чаго-ж ты, Мар'яна, гэтак плачаш?

— Ды вась пішучь у газэтах, што самаход дзяўчынку пераехаў, дык можа майго Стасіка, ён у Вільні ў гімназіі вучыцца?

— Стасік — гэта-ж хлопчык, а самаход дзяўчынку пераехаў.

— Мала што пішучь, будзе табе самаход разьбірацца.

В. В.

Вясёлыя загадкі.

№ 1.—Колькі раз трэба паўтарыць літары „й“, каб суняць чалавека.

№ 2.—Матка таўстуха, дачка рыжуха, сын перабор — выскачыў на двор.

№ 3.—Хаджу на галаве, хоць і на нагах, хаджу я босым, хоць і ў ботах.

№ 4.—Ляцела чарада вутак: адна вутка наперадзе і дзьве пазадзе, адна пазадзе, дзьве наперадзе, адна паміж дзьвюма і тры ў шарэнгу. Колькі іх было?

№ 5.—Аднаго чалавека за хвост пацягнулі ў суд. Як гэта здарылася?

№ 6.—Якое падабенства паміж злодзеям і насеньнем фасолі?

№ 7.—З чаго пачынаецца бойка?

№ 8.—Брат і сястра ўсё сваё жыцьцё глядзяць адно на адно, а зыйсьціся разам ня могуць?

РАЗГАДКІ

(ў наступным нумары «Маланкі»)

СЬМЕРЦЬ АД ЦУКРУ.

— Цукер можа лёгка вызваць хуткую сьмерць

— Глупства!

— Не кажы гоп, пакуль не пераскочыш: на галаву майго бацькі зваліўся мяшок з цукрам і забіў яго на месцы.

Я. М.

АПРАЎДАЎСЯ.

— Вас абвінавачваюць, што вы ўкралі тры пуды жалеза. Што вы скажаце ў сваё ўсправядлівьне?

— Што мне было вельмі цяжка нясьці, пане судзьдзя.

НЕ ЗАЎСЁДЫ.

— Прыняў-бы вас на службу, але вы заікаецеся.

— Я, п-па-не, не заўсё-ды, а толькі тады, калі гавару.

М. Ш.

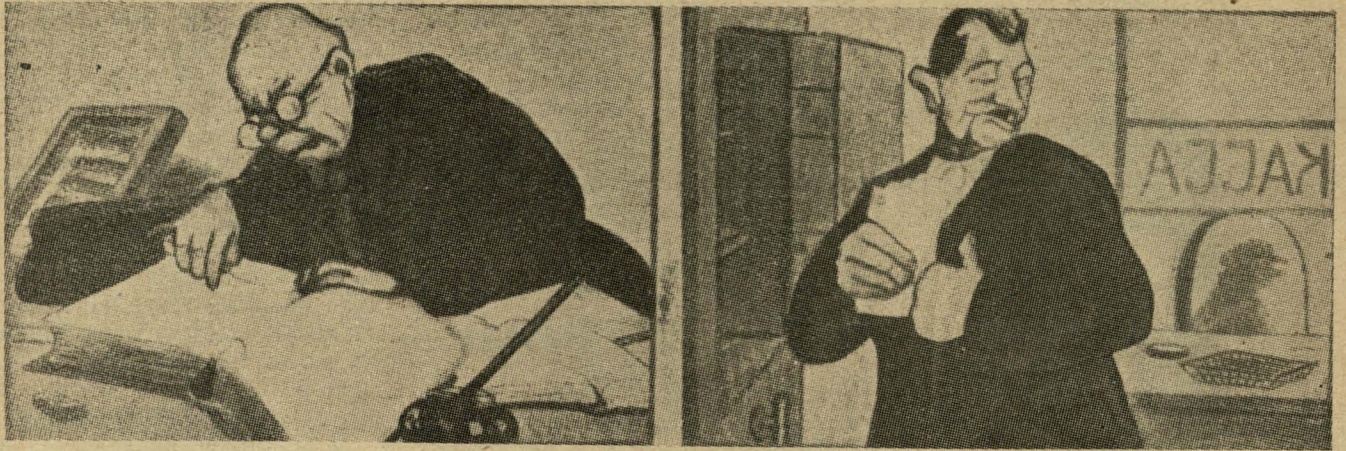
ПЕРШАЕ ПЫТАНЬНЕ.

— Разумееш, мой знаёмы ў мінулым тыдні, зьяваючы, вывіхнуў сабе пашчэнку!

— Што вы яму такое расказвалі?

Людзі, якія працуюць дзеля чыстасьці.

Бугальтэр: Якія нячыстасьці ў кнігах!
Трэба падскрабсьці.

Скарбнік: За касай таксама трэба пільнаваць,
каб у ёй усё было акуратна, а галоўнае чыста!
(З радав. гумару).

НАША ПОШТА. Тады, — іншая справа.

А. Каранюк: Свой „верш“ вы канчаеце так:

„А дзісяцкі Станіслаў
„Чуць у
„Быцым гукі раздаліся,
„Як бандураю бурчав“,
а далей: „выдумаў гэты верш сам
Андрэй Каранюк“.

Няўжо гэта вы самі выдумалі?
Папраўдзе сказаць, не спадзя-
валіся ад Вас такога таленту.

Янка Гаротны: Зьлітуйцеся над
намі, не прысылайце больш такіх
вершаў, як „Прэч“. Наш рэдактар
ужо мае некалькі судовых справаў
за конфіскацыі і на „Лукішках“
сядзець ня хоча.

Смвч: Наш рэдактар, прачытаў-
шы Ваш верш „Архіп“, мусіў пры-
няць валерыянавыя каплі і праля-
жаў у ложку тры дні.

Вось да чаго даводзяць Вашы
„вершы“! Не прысылайце больш.

Іван Баран: Які ваш „верш“,
такі і псэўданім—У кошык!

Уладзік К. Верш Ваш „Перад-
выбарны“ адлажылі да наступных
выбараў.

Сымон Куновіч: Не падходзіць.
Мала гумару і стыль кульгае.

— Як вам ня стыдна экспле-
атаваць служанку?

— Даруйце! Гэта мая жонка!

Гаварун: Дзякуем за прыхіль-
насьць да нас. Вы пішаце:

„Дык вы не шкадуйце грошай
„І выпісвайце „Маланку“,
„Тогда смутны ты ня будзеш“
„І гора се забудзеш
У той раз!..“

Эх, каб Ваша слоўца, ды як ка-
жуць, Богу ў вушка!..

В. Шаг: Верш добры, але ўжо
неактуальны. Пішэце карацей, аб-
разней. Доўгія вершы] мы неа-
хвотна зьмяшчаем.

Алег Крывіч і Я. Бадзьяк: Не
падходзіць. Такіх рэчаў, дзе высь-
мяваецца селянін і яго цемната
зусім не зьмяшчаем. Пара ўжо
наўчыцца шанаваць сябе.

Дасьціпны: У вашых ж-ртах
апрача псэўданіму, нічога дасьціп-
нага няма.

Усім паважаным падпісчыкам
„Маланкі“, якія прыслалі нам свае
жарты, вершы, апавяданьні і т. п.
пасылаем свае шчырае дзякуй. Але
на вялікі жаль, большая частка
прысланага пашла ў кошык, як ня-
прыдатнае. Наагул радзім лепш апра-
цоўваць дома перад адасланьнем
на пошту, бо шкада стратаў на
маркі. Заклікаем, хто ня прыслаў
падпісной платы, зрабіць гэта не-
адкладна.

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:

ВІЛЬНЯ, Гэтманская вул., № 2

«МАЛАНКА»

ПАДПІСНАЯ ЦАНА:

на 1 год	8 злот.	} За граніцу: на год — 2 даляры, на паўгода — 1 д. на 3 мес. — 50 цэнт.
„ паўгода	4 „	
„ тры мес.	2 „	
„ адзін м.	1 „	